

Voel je geroepen

Het is ondertussen al enkele jaren geleden, toen ik les gaf op Fontys Hogeschool in Sittard, en toen één van de studenten mij vroeg: "Hoeveel vrijwilligers hebt u in de parochie?" Die vraag overviel mij. Ik had er nog nooit over nagedacht, en ik zei toen maar, voor de vuist weg, "driehonderd".

Bij thuiskomst ben ik natuurlijk onmiddellijk aan het tellen gegaan. En inderdaad, ik kwam voor onze parochie van Onze Lieve Vrouw, wel degelijk op zo'n driehonderd. Natuurlijk, met de koren, de broederschappen, het kerkbestuur, tikt aardig aan, en dan zitten we al snel over de honderd, maar dan nog. De anderen, dat zijn al die lieve mensen die graag iets doen voor Onze Lieve Vrouw, voor de Sterre der Zee, voor de kerk. Sommige van die vrijwilligers zien we zo af en toe, anderen praktisch iedere dag. Maar ze zijn er, ze komen, en ze zijn trouw. Het zijn allemaal mensen die zich geroepen voelen, geroepen voelen om iets te doen voor de Kerk. Als we alleen al kijken naar onze kerk: hoeveel voelen zich niet geroepen als vrijwilliger, koorlid, lector, broedermeester, drager, acoliet, kerkmeester, kerkwacht, en zo kunnen we nog wel even doorgaan.

Van de andere kant weten wij ook dat je vrijwilligers soms moet "roepen". Als u, zoals ikzelf, jarenlang in de ambtenarij hebt gewerkt, dan weet u dat: vrijwilligers moet je altijd aanwijzen. Als u in een vergadering vraagt: "Wil iemand misschien notuleren?", dan valt er doorgaans een diepe stilte. Vrijwilligers moet je aanspreken. Dat doet Jezus ook. Niemand zegt tot Jezus: "Heer, ik zou u graag willen volgen". Eén keer is het gebeurd, u weet wel, die "rijke jongeling". En toen stelde Jezus enkele eisen, en toen hoefde het niet meer. Nee, Jezus wijst mensen aan, Jezus roept: "Jij daar, volg mij". En wij moeten dat misschien ook af en toe doen. Collega's, vrienden, parochianen durven aan te spreken: "Zeg, dit of dat, is dat niets voor jou?" Dat doet Jezus in feite ook, wanneer hij iemand roept.

Het is vandaag Roepingenzondag. En dan denken we misschien vooral, en misschien té snel aan roepingen tot het gewijde ambt of tot het religieuze leven. En u mag, wat mij betreft, daar ook best het christelijk huwelijk aan toevoegen, want het huwelijk is in onze tijd ondertussen óók een zeldzame roeping aan het worden. En misschien kunnen we er, in ons ontkerstende Europa, nog een roeping aan toevoegen, en wel de allereerste: de roeping tot christengelovige. Wij zijn als christengelovigen in onze samenleving nu al, en zullen het steeds meer zijn, een kleine minderheid. Geroepen ben je dus allereerst als christengelovige.

Maar uiteraard gaat onze aandacht, vandaag op deze Roepingenzondag, in het bijzonder uit naar roepingen tot het priesterschap, het diakonaat en het religieuze leven. Deze specifieke roepingen hebben onze volle aandacht en bezorgdheid, want wij hebben in ons oude West-Europa een ernstige roepingencrisis. En dan mogen wij in ons bisdom Roermond, in vergelijking met andere bisdommen, nog niet eens al te hard klagen, want wij kunnen rekenen op de solidariteit van de wereldkerk, de landen waar jongelui zich wél geroepen voelen.

Maar ook wij, wij kunnen zeggen: "Voel je geroepen". Zoals Paulus, die zich geroepen voelt, zo hoorden we in de eerste lezing, om het geloof te gaan verkondigen bij de heidenen, de andersgelovigen. Voel je geroepen, zoals al die ouders die zich geroepen voelen om actief mee te doen met de voorbereiding van de kinderen op de Eerste Heilige Communie. Voel je geroepen, zoals al die vrijwilligers die iets doen in onze parochiegemeenschap. Hoeft niet veel te zijn. Als je maar iets doet. Voel je geroepen.

U merkt het: roeping is een breed palet. Iedereen van ons mag zich eens serieus afvragen: waartoe zou ik mij geroepen voelen?

Régis de la Haye, diaken